

A mi karácsonyunk

Az idei karácsonykor tőlem szokatlanul nosztalgikus hangulatba kerültem. Minden szép és jó volt, de valahogy megrohantak az emlékeim.

Úgy rémlik, gyerekkoromban mindig derékig vagy nyakig érő hó hullott (persze nekem ért addig). A fehér hótakaró tette igazán emlékezetessé azokat a karácsonyokat.

Nagyapám olyankor már kora reggel ellapátolta a havat a járdáról. „Nehogy valaki elesen, nyakát törje!” – szokta mondogatni. Aztán így könnyebb lett az átjárás a hátsó udvarba, a baromfiakhoz is.

Ilyenkor rám adták a jó meleg télikabátomat, sapkába, sálba bugyoláltak. Ennyi ruha alatt persze hamar kimelegedtem, hiszen nem álldogáltam. De csak így mehettem ki. Az udvaron hógolyókat gyúrtam megállás nélkül. Aztán alagutat fúrtam a hatalmas hókupacba. A friss levegőn töltött játék után aztán jó étvággal ettem az ünnepi fogásokból.

Idén szinte kitavaszkodott, legalább is a hőmérő higanyszála ugrott a szokásosnál magasabbra.

Talán ezért jutottak eszembe az igazi, havas karácsonyok.

Németh Petra 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola